

HOA DẠI

NGUYỄN CẨM THY

Thời gian thấm thoát trôi nhanh với đầy mà cũng đã 13 năm, ngày ấy Thy 20 tuổi. Tuổi của ngây thơ vừa bước vào đời, tuổi của mộng mơ để rồi dang dở, tuổi của ngập ngừng trước tình cảm của lứa đôi.... Tuổi ấy 20, chỉ vui cùng trang viết nhỏ, từng bài viết trong treo hồn nhiên... Vui nhất là mỗi khi các báo đăng bài của mình... Bây giờ, Thy vẫn viết nhưng Thy chỉ viết cho mình, Thy viết mảng phê bình, cảm nhận, giới thiệu tác giả và tác phẩm văn học nhiều hơn, thỉnh thoảng làm thơ, viết văn chút chút thôi... Song, dù viết mảng nào, đề tài nào thì Thy cũng vui...

Tự nhiên hôm nay Thy lại thấy nhớ chính mình, nhớ một NCT khi vừa 20 tuổi, Thy tìm đọc lại từng bài viết của mình...

Thương ơi... NCT của ngày ấy và bây giờ....

Thân mời chư vị tiền bối, bằng hữu cùng NCT đọc lại trang viết tuổi 20 của NCT nhé...

Tán mạn: HOA DẠI

Nguyễn Cẩm Thy

Có những loài hoa tự mọc lên ở những vỉa hè, góc phố, chẳng có một sự chăm sóc nào của con người. Nhưng những loài hoa ấy vẫn âm thầm nở rộ, rồi lặng lẽ rụng tàn như một kiếp nhân sinh giữa cuộc đời chật hẹp. Đó là những loài hoa dại.

Tôi yêu những loài hoa dại. Yêu sự yên bình trải rộng, luôn vươn mình lên lối sống giữa cuộc đời nhiều chen lấn. Hoa dại chỉ cần bám chặt vào đất, hướng về những tia nắng mặt trời mà vươn mình sinh sôi nảy nở thành triển hoa dại. Hoa dại đơn sơ mà đẹp làm người ta dễ nao lòng bởi sắc hương dịu dịu. Và tôi đã yêu sự tao nhã, tinh khôi của những loài hoa giản dị và rất đời chân thành, dẫu mưa nắng hai mùa hoa dại vẫn cứ miên man. Hoa dại vẫn hồn nhiên len lỏi bên đường mặc cho cuộc đời nhiều cho gió cát.

Sự kiên cường và sức sống mãnh liệt ấy làm cho những loài hoa mỹ miều khác phải ghen tỵ. Bởi chỉ cần một nhánh hoa chạm đất cũng có thể dễ dàng bén rễ, hay một cơn gió thổi hạt bay xa rơi giữa mênh mông vùng đất trống, hạt ấy vẫn sẽ lên mầm. Tôi yêu sự dễ dãi ấy để được tồn tại của hoa dại. Chẳng cần sự chăm sóc của con người mà hoa vẫn tốt tươi, sắc hoa chẳng kiêu kỳ rực rỡ và hương hoa chẳng ngào ngạt nồng say như hoa hồng, mẫu đơn, thược dược... Hoa dại mộc mạc mà thuần khiết tinh khôi, chân phương theo cái lẽ tự nhiên vốn có.

Tôi yêu màu tươi thắm của hoa mười giờ như màu tình yêu đôi lứa, tôi yêu sự ngây ngô của bông cúc trắng đang vươn mình trong những vùng cỏ hoang khô cháy như cái tuổi đầu đời hồn nhiên trong sáng. Tôi thương giây phút ngại ngùng của cô gái vừa yêu như chiếc lá biết mắc cỡ khi tay ai vừa chạm đến. Đó là loài hoa trinh nữ, nụ hoa tròn như cúc áo, từng sợi mai tím hồng li ti như mối tình đầu tuy đẹp mà mong manh dễ vỡ. Và tôi sẽ mãi không quên màu vàng của dã quỳ thương nhớ, như sự đợi chờ hoài vọng của tình yêu.

Đã có lần tôi nhặt từng cánh hoa dã quỳ ép vào trang vở để kỷ niệm mùa dã quỳ rỏ rộ giữa trời thu, kỷ niệm mối tình đã qua lâu cùng ngày tháng. Lớn rồi, tôi không còn là một cô bé ngây ngô hay gối đầu trên những triền hoa dại, thả mắt vào những vòm mây xanh ngắt, lòng mơ ước xa xôi. Cuộc sống níu tôi vào những bộn bề của đời thường chật hẹp làm tôi chợt thêm cảm giác được hoang du bình yên cùng gió cát, được vươn mình sống vô ưu như những loài hoa dại. Như một lẽ tự nhiên hoa nở rồi tàn, nhưng sẽ còn đó những loài hoa dại miên man hiện hữu giữa cuộc đời thênh thang rộng lớn.

NGUYỄN CẨM THY